

HİÇKİMSE GELDİ GEÇTİ BU KALABALIK ŞEHİRDEN

Mehmet HASOĞLU

“Adnan Büyükbaş hakkında yazar mısın?” dedi Nurkal Kumsuz hocam.

İki gündür düşündüm.

Adnan Büyükbaş nasıl yazılır ki?

Şair, yazar, edebiyat öğretmeni Adnan hocayı yazsam. **“Şöyle şairdi, böyle yazardı”** diye bahsetsem sıradan bir şey olur.

Adnan hocanın gönül iklimini ve iç dünyasındaki güzelliği yazayım desem onu da ben beceremem, hakkıyla yazamam eksik kalır.

Halk içerisinde dolaşan, Öğretmenlik yapan, şiir yazan, roman yazan, tiyatro oyunu yazan, resim çizen birisiydi, öyle görünürdü Adnan Hoca ama o aslında **“Hiç kimse”** idi.

Hiçliği severdi.

Hiç olduğunu hissetmek huzur verirdi ona.

Hiçlik makamını arzulardı.

Belki de **“Hiç kimse”** tiyatro oyununu kendisini anlatmak için yazmıştı kim bilir.

Delileri severdi Adnan Hoca. Gönlündeki delilik tarifine benimde biraz uyduğumu düşünüyor olmalıydı ki beni de öyle severdi. Allah var ben de onun deli tarafını çok severdim.

Karşılaştığımızda delinin deliye sarıldığı samimiyetle sımsıkı sarılırdık birbirimize. **“Bu bir deli saçması”** şiirini en çok bana okumaktan hoşlanırdı zannediyorum.

Onu anladığımı hissederek yapardı bunu.

Delî gönül ikliminde şehrin yoksul sokaklarında yalınayak dolaşan çocukların halini yaşardı. Bazen bir araya gelince beraber yaşardık.

Milliyetçi birisiydi Adnan Büyükbaş. Ama hamaset milliyetçisi değildi.

Bilge Kağanın;

**“Aç buldum doyurdum.
Açık buldum giydirdim.
Yemedim yedirdim.
Giymedim giydirdim.”**

Ve **“Türk yurdunda yoksulluk o kadar azalsın ki, fakirlik suç sayılsın”** felsefesi onun da ana ilkesiydi. Toplumdan umduğu, beklediği, olmasını istediği milli, manevi ve ahlaki değerler vardı. Toplumda top yekün bu değerleri göremedikçe üzüldük. Bir aradaysak beraber üzüldük.

Bir zaman sonra toplumdan umudunu kesmiş olmalı, toplumdan beklentilerini ve bakış açısını değiştirmiş olmalı ki, şu mısralar dökülmüştü dilinden.

**“Toplu halde topunu
Topunu toplu halde
Bir ipe boncuk dizer gibi dizdiğim
Ve ipini kopardığım tespîh gibi
Darmadağın ettiğim bu toplum
Derin/iz’imi anlamıyor diye
Üzülüyorum gayri.”**

Oturduğumuzda milletin halini, milletin dertlerini konuşurduk.

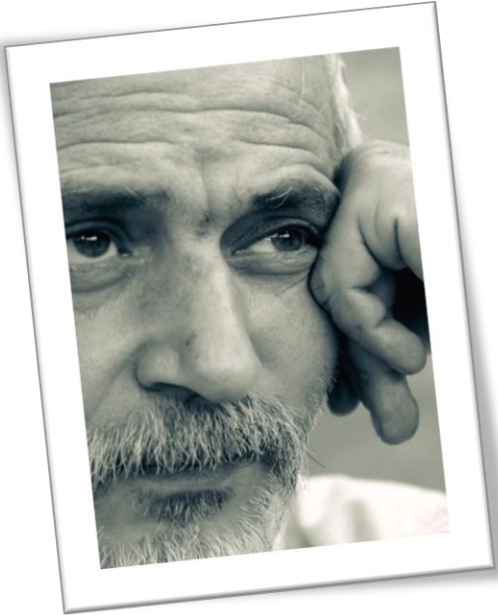
Milletimizin milli, manevi, ahlaki değerler açısından yozlaştığına üzüldük, her şeyin sil baştan gözden geçirilmesi gerektiği kanaatine varırdık. O duygularla şöyle derdi mısralarda hiç kimse Adnan hocam;

*“Etiye sütliye karışmayan sarıklılarla doldu camiler. Cuma vaaşları Cin Ali kokuyor... Piyasa kalles kaynıyor.
Biraz da öldürülmüş dostluklar sürsek kazanın altına...
Matbu hutbeleri esneyerek dinlemek caiz mi hocam, Fatîha'dan sonra âmin demek namazı bozar mı?
Camiler, mutlu köleler dağıtıyor; yatıp kalkmayı yeterli saydırarak...
Şehir toplu mezarlığa benziyor. Bir ateş yağsa ne güzel olurdu. Arınırdı pislik bulaşmış kimliklerimiz.
Biliyor musun amca, benim kimsem olmadı!
Bana hiç kimse der misin?”*

Hayat şartları öyle gerektirmiş son yıllarda sık görüşemez olmuştuk ama görüştüğümüzde de görüşemediğimiz günlerin acısını çıkartıyorduk.

En son ebediyete geçmeden bir hafta önce görüşmüştük. Tesadüfen gibi görünse de aslında bir veda ziyaretimiş bir hafta sonra anladık.

Mümtaz Beğen'in iş yerine gitmiştim. Biraz sonra Necmi Koçak abim ve Faruk Saray dostumuz geldi. Hoş beş derken Mahir Şahin hocam geldi. Hoş bir sohbet başladı. Mümtaz bey Adnan hocanın bir kitap getireceğini söylediğini ama henüz getirmediğini söylemişti. On dakika sonra da koltuğunda kitapla Adnan hocam girdi içeriye. Hepimiz mutlu olduk. O müşfik, sevecen samimi ses tonuyla **“Şeyhiim”** dedi ve deli sarılması sarıldık.

Geçtiğimiz yıllarda nörolojik ve kalp damar sıkıntıları yaşamıştı onu bildiğim için **"İyi gördüm Hocam. Çok sevindim. İyisin"** dedim.

"İyiyim, iyiyim de bazen nefesim daralıyor" dedi.

Sigaraya bulduk. Halen zevkle ve iştahla sigarasını içiyordu.

Bir de hocam şu ahşap resim yakma işi de ciğerlerini rahatsız ediyor olabilir dedik.

"Öyle gibi, ama boş ve sonuçta öleceğiz işte" dedi.

Öleceğiz de önceden hiç ölmediğimizden nasıl ölüneceğini bilmiyoruz ölmekten korkuyoruz dedim.

Güldü. **"Ben korkmuyorum"** dedi.

Ölümden sonra neler olduğu hakkında bir şeyler bilsek ben de korkmayacağım dedim. O da aslında bu konuların konuşulmasını istiyormuş onu da bir hafta sonra ölüm haberini alınca anladık.

Ölümden sonrası için bizim dinimiz ne diyor, başka dinler ne diyor, bütün arkadaşların katılımıyla uzun ve huzurlu bir sohbet yaptık. Adnan Hocanın huyunu bilirim, kabına sığmaz, bulunduğu yerde umduğu sohbet yoksa hemen afakanlar basar müsaade ister giderdi.

O gün öyle yapmadı. Bir saat ölümden sonrasını konuştuk usanmadı. Ve kalkıp giderken yine o sevgi dolu bakışlarıyla mutlu bir şekilde dedi ki;

"Güzel bir sohbet oldu. Huzur buldum. Mutlu oldum."

O huzurlu ve mutlu yüzüyle uğurladık Adnan Büyükbaşı. İyi oldu. Hep huzurlu ve mutlu olarak hatırlayacağız.

Rabbim sana ölümden sonra güzellikler bağışlasın Adnan Hocam. Huzur içerisinde ol.